

מסרים לכלל... בס"ד, עלון #30 בהר – התשע"ב

בעריכת הרב נחום גמליאל

לקח מחפרשה,

'כי ימוך אחיך' (כה' כה')

ניגש אלי יהודי בעליה של חנות מכולת, והתלונן על כך שפרנסתו ירדה פלאים. ביום בהיר אחד הקימו צרכניה גדולה סמוך למכולת שלו, ורבים מן הקונים עזבו אותו ועברו לרכוש את מצרכיהם בצרכניה. "הדבר הציק לי מאוד" הוא אומר, "אבל כיון שידעני שהפרנסה היא משמים, ברור לי שלא הצרכניה גרמה זאת אלא מעשיי.

הוא ביקש ממני לסייע לו בחיפוש הסיבה מדוע נטל הקב"ה את פרנסתו. התחלנו למשמש בצוותא במקורות חז"ל, ומצאנו שהסיבה העיקרית לכך היא עוון ביטול תורה. שאלתיו האם הוא משתתף בשיעורי תורה ותשובתו היתה: "בד"כ, כשאני מסיים את העבודה אני הולך לשיעור. כשביקשתי ממנו להסביר מה פירוש המילים בד"כ הגיב ואמר שלפעמים כאשר יש קונים רבים בחנותו, כמו לפני ערבי שבת וחגים, ובהזדמנויות נוספות כגון אלו, הוא לא מגיע לשיעור", כי הוא צריך לטפל בקונים שלו. מששמעתי זאת הטעמתי באוזניו את שנאמר על השבים מהמלחמה, שהשוטרים מענישים אותם בעונשים חמורים. למה? כי בכך שהם חוזרים לבתיהם, נחלשת רוח הלחימה, בקרב העם, וזו עלולה להיות תחילת המפלה במלחמה. והוא הדין בעניננו. לפעמים מתארגן שיעור תורני והעניינים מתנהלים באופן יוצא מן הכלל. אנשים רבים קובעים את עצמם בשיעור זה, גם מגיד השיעור הוא מוצלח, התנאים מסביב מיטיבים אף הם עם הלומדים, והכל הולך למישרין.

וליצר הרע הזה אכפת...

הוא כבר דואג לסדר שאחד המשתתפים לא יגיע 'פעם אחת' ולשם כך הוא מביא הרבה קונים לחנותו עד שבעל הבית מחליט שמותר לו להפסיק עם הקביעות באותו היום, ולא להגיע לשיעור. ומטבעו של עולם, כאשר אדם אחד מחסיר את השיעור פעם אחת, שהרי שמייך לאחר מכן ילך אדם נוסף בעקבותיו. וכך תוך זמן קצר עלול השיעור כולו להפסק. כי ברגע שאדם קטע את העקביות שלו, אין לו כל סיבה שלא להחסיר גם בשבוע הבא וכן הלאה. וכמו בחוזרים מהמלחמה, הגורמים למפלה מוחלטת. כך גם כאן השיעור עלול להפסק לגמרי.

ומה עושה הקב"ה? פוגע תחילה בחנות שבעטיה התבטל השיעור! ואז בבוקר אחד מגלה בעל המכולת שהקימו צרכניה באותו רחוב וכל הלקוחות עוברים לשם.... (עלינו לשבח)

פינת ההלכה

מהלכות יו"ט / לקראת חג שבועות

כיבוד ועונג

- א: הגברים טובלים במקווה בערב החג. (יום ראשון)
- ב: מצווה ללבוש בגדים יפים לכבוד החג, ולענגו במאכלים טעימים.
- ג: צריך לאכול בחג לפחות שתי סעודות. מקדשים בהם על היין, ומברכים 'המוציא' על לחם משנה.

שמחת החג

- א: מצווה לשמוח בחג באכילת בשר ובשתיית יין.
- ב: אין להרבות מדי באכילת בשר ויין, ואין לנהוג קלות ראש. קלות ראש אינה שמחה, אלא הוללות וסיכולות. ולא נצטוונו על הוללות וסכולות אלא על שמחה שיש בה עבודת היוצר.
- ג: מצווה לשמח את האישה והילדים בחג.
- ד: משמחים את האישה במתנה, בגדים חדשים או תכשיטים, במסגרת האפשרויות הכספיות.
- ה: המתנה צריכה לשמח את האישה. לכן כדאי לצרף אותה לקניה כדי שתבחר בעצמה.
- ו: משמחים את הילדים בממתקים.
- ז: צריך לשמח גם בודדים וגלמודים.
- ח: מצווה לחלק את החג חציו לתורה ותפילה, וחציו לאכילה ושתייה. (תקכ"ט)
- ט: מצווה להקביל פני רבו ברגל.

מהו בית ספר טוב? - מאמר תגובה נוסף

המאמרים שלך בנושא 'מהו מוסד חינוכי טוב' מעצבנים אותי!! כך קידם את פניי אחד מתושבי המקום. כששאלתי למה?, הוא ענה: כי את צודקת! ולפעמים קשה לשנות גם כשיודעים את האמת.

חבר'ה אני מבינה כל אדם שאומר שקשה לשנות. קשה לנו ההורים ויהיה קשה גם לילדים. אבל מה עדיף? קשה עכשיו וקל אחר כך, או הפוך? כולנו מכירים את המוטו בצבא: 'קשה בטירונות קל בקרב'. המוטו הזה נכון גם במקרה הספציפי הזה. לא תמיד נכון לחפש את החיים הקלים לכרגע, בוודאי לא בדבר כל כך חשוב כמו חינוך ילדים, אני מאמינה באמונה שלימה שאם אתם ההורים תבינו שזה מה שנכון לעשות תשדרו את זה לילדים. ואם הילדים יפנימו את הנחישות שלכם, גם להם יהיה יותר קל עם השינוי.

שבת שלום, שושנה

לרפואת

נאוה בת מרים / אברהם בן נאוה / מנשה בן אברהם / בתיה בת רומיה / בלוריה בת עלו
 מור בת סימה / שילה בת נעמי / אברהם בן בלוריה / תאיר בת אשר
 חיה בת רחל / נתנאל בן עמנואל / טובה רחל בת מרים שמחה / סעדה בת זהרה
 שלום בן סליימן / רחל בת חנה תנינה / זכריה בן דוד / מרים בת יצחק

סיפור לשבת

הטלפון במשרד מט"ב צלצל. חגית, אחת מעובדות המשרד הרימה את שפופרת הטלפון. "מט"ב שלום" אמרה. "אפשר לדבר עם חגית בבקשה?" שאלה האישה מהעבר השני של הקו?
 "חגית מדברת" אמרה חגית. "שלום, מדברים מגן הילדים של בנד בן החמש. כדאי שתגיעי בדחיפות לגן. הילד שלך לא מרגיש טוב".

חגית הניחה את שפופרת הטלפון על כנה ומיהרה לצאת מן המשרד לכיוון הגן. מצבו של הילד לא היה טוב, ומיד כשהגיעה הבהילו אותם אל חדר המיון. בבדיקות שנערכו לילד התגלתה אצלו ציסטה מעל המוח. "חייבים לנתח את הילד בדחיפות" אמרו הרופאים להורים. "המצב חמור מאד".
 בעלה של חגית המשמש כרופא הבין את חומרת המצב ונכנס לחץ. "מה הסיכויים להצלחת הניתוח?" שאל את עמיתיו אלה לא ניסו ליפות את המצב. אנחנו לא יכולים להבטיח כעת דבר" אמר הרופא הראשי של המחלקה. "גם אם הניתוח יצליח נראה שהילד יצטרך להסתובב עם צינורית גלויה לריכוז נוזלים...". הניתוח נקבע ליום חמישי כשבוע לפני חג הפסח.

גברת מרסל שלג מנשות חב"ד בצפת עובדת גם היא במשרד מט"ב. כששמעה מרסל על האסון שפקד את עמיתתה לעבודה פנתה אליה ואמרה: "אני אכתוב עבורך מכתב לרבי". חגית הסכימה, למען האמת היא לא הייתה כל כך מרוכזת אבל הנהנה בראשה לאות הסכמה. מרסל עשתה כפי שהבטיחה וכתבה מכתב לרבי שהוכנס לאחד מהכרכים של 'איגרות קודש'. כשפתחה את הספר גילתה בעמוד שבו הונח המכתב את התשובה הבאה: לקראת חג המצות זמן חירותינו הבא עלינו ועל כל ישראל לטובה הנני בזה להביע את ברכתי לכל אחד ואחת מכם ברכת חג כשר ושמח, זמן חירותינו חירות אמיתית... משבית מזיקין, תשביתו שאור. "מרת מרסל נצלה הזדמנות כדי להודיע לחגית את תוכן התשובה. עוד במהלך השיחה עם מרסל הודיעה חגית: "אני מוכנה לעשות מה שהרבי ענה. אני הולכת להודיע לילדים שבבית: "להתחיל לנקות את הבית מחמץ לכבוד חג הפסח". באותו ערב ערכו הרופאים בדיקות נוספות לקראת הניתוח, ובעקבות תוצאות הבדיקה החליטו שלא לערוך את הניתוח. "מדוע החלטתם שלא לעשות את הניתוח שאלו בדאגה חגית ובעלה?" פשוט מאד השיבו הרופאים גילינו שהמקום של הציסטה אינו קריטי כפי שחשבנו בתחילה. לפי התוצאות כעת אין לכם מה לדאוג כל כך. אנחנו נתחיל לטפל ומצבו ישתפר. ואכן מצבו השתפר ללא הכר ללא הניתוח.

שבת שלום

לזיווג הגון

נאור בן תמר / יובל בן זכריה / שי בן אברם / ידידה בת בתיה / טל בן בתיה / נתנאל בן בתיה
 אוסנת בת אליס / שמואל בן עליזה / אודליה יונה בת מרים / נתנאל אליהו בן שושנה.

ליראת שמים

יהונתן בן שלום / נהוראי בן נאוה / מלאכי בן נאוה / ידידה בן נאוה / אחיה בן נאוה
 נאוה בת מרים / טוהר בת נאוה / נעמה בת נאוה

להצלחת: אברהם בן בלוריה / טובה רחל בת מרים שמחה